

18. fejezet

A konyhából belátta az ember a várost, a tavat és a szemközti dombvonulatokat. Maravan a hófehér konyhasziget mellett állt, és a munkapult feletti hatalmas nemesacél páraelszívó alig hallható zümmögése egy luxushotel klímaberendezésére emlékeztette. A nagy étkezőasztalt nem terítették meg, fehér volt ez is, akárcsak a tizenkét szék, ami körülvette. A vacsorát egy innen nyíló, másik hatalmas helyiségben szolgálják majd fel. A bútorzat ott is műanyag, az erkély felé csupa üveg minden, a tetőteraszról körpanorámás kilátással a városra. Andrea *Love Menü*nek nevezte el a vacsorát, és mint ilyen étkezésekkor általában, a szakács jelenléte egyáltalán nem volt kívánatos.

Maravan kínosan érezte magát a helyzetben, és szemmel láthatólag Mellingerné, a háziasszony sem kevésbé. Inkább a hatvanhoz volt közel, mint az ötvenhez. A külseje igen ápolt volt, de esetlennek tűnt mégis; az is lehet, hogy ez a mostani helyzet tette azzá. Valamilyen kifogással újra meg újra felbukkant a konyhában, és affektálva a szeme elé kapta a kezét, és azt mondogatta: – Nem lesek! Nem lesek!

Mellinger úr a dolgozószobájába vonult vissza. Úgy tűnt, a dolog neki is kellemetlen némiképp. A hatvanas éveiben járt, magas, szikár férfi volt. Őszes haját rövidre vágatta. Feketébe öltözött, és a szemüvegének kerete is fekete volt. Felbukkant egy pillanatra, és a torkát köszörülve röviden üdvözölte Maravant. Mikor Andrea is bejött a konyhába, bizalmatlan arckifejezése

enyhült valamelyest. Elnézést kért, és csak annyit mormogott:
– Hagyom kibontakozni a bűvészeket!

Egyedül Andrea nem érezte magát kényelmetlenül. Minden elfogódottság nélkül mozgott a hatalmas, túldimenzionált penthouse lakásban, mintha csak otthon lenne. Aranysárga száríját is könnyedén, lazán viselte. Maravan mindig is úgy vélte, hogy a szári nem illik egy európai nőre, de Andreán hosszú fekete haja miatt mégis valamennyire autentikusnak tűnt hófehér bőre ellenére.

A menü ma este is a szokásos *Love Menü* volt:

Mini chapatik currylevélből, fahéjból és kókuszolajból kinyert eszenciával

Kétféle állagú fekete urid lencse szalagok

Hölgyek ujjá curry sali rizs ágyon fokhagymahabbal

Csirke curry sastika rizs ágyon korianderhabbal

Churaa varai nirvana rizs ágyon mentahabbal

Fagyasztott sáfrányos-mandulás hab sáfrányszálakkal

Édes-pikáns kardamomos-fahéjas ghí henger

Glazírozott kagylócskák csicseriborsóból gyömbérrel és borsal ízesítve

Spárgás ghíból formált falloszszelé

Medvecukros-mézes ghíból készült jégkrém nyalóka

A formai újításokra Andrea beszélte rá. Azt javasolta, hogy spárgás ghí zselét ne spárga alakúra készítse el, hanem legyen fallosz formája, és így szolgálják fel. A glazírozott szívecskéknek pedig legyen puni alakja – ahogy ő nevezte. Maravan mindent túl direktnek találta, és tiltakozott. Erre Andrea a következőkkel állt elő: – Láttam fotókat erotikus jelenteket ábrázoló freskókról, melyeket a te elődeid festettek a sziklafalakra Sigi-

riyában. Szóval csak ne játszd itt a prűdöt nekem! Maravan engedett, de az édességeket szemérmesen lefedte sütőpapírral, hátha Mellingerné egyszercsak bejön a konyhába.

Ha a *Love Food* egyszer emblémát választ magának, Andrea biztos a kis templomi csengőre szavazott volna. Ott ült a konyhában Maravannál, és várta, mikor hangzik fel a csilingelés a szobában, ahol Mellingerék éppen új színt vittek a házasele-tükbe. Folyton azt hitte, hall valamit, kisietett a konyhából, és az ajtónál hallgatózott, aztán üres kézzel tért vissza.

– És mit csinálunk, ha nem működik a dolog? – kérdezte Maravan.

– Működni fog – válaszolt Andrea határozottan. – Ha meg nem, azt úgysem tudjuk meg. Senki sem fogja hangoztatni, hogy kiadott ezer frankot egy vágyébredtő vacsorára, és mégsem jött össze neki.

Kuncogva tért vissza, miután felszolgálta a pezsgőt és az előételt, és azt mesélte, hogy az asszony lenge, áttetsző lepelben hever odabent.

A lencse szalagok felszolgálása után jelentett Maravannak: – Az előételt úgy mondtam be, ahogy szoktam: A férfi és a nő. Erre Mellinger azt kérdezte, hogy melyik a férfi, és melyik a nő.

Maravan zavartan hallgatott.

– Természetesen azt mondtam, hogy mindkettő nő, és mindkettő férfi. – Andrea kis hatásszünetet tartott: – Erre Mellingerné: „reméljük.”

A fogások közötti szünetek egyre hosszabbak lettek. Andrea ilyenkor kiment a tetőteraszra, és elszívott egy cigit. Időközben besötétedett, a város fényei visszatükröződtek a tóban, a külvárosi részeken sorra gyulladtak ki a lámpák.

A főfogás után nem szólalt meg a templomi harang, Maravan pedig idegeskedni kezdett. A következő fogásnál nagyon

számított a jó időzítés. A gömböket öt percre kell az alginos vízbe meríteni, utána lemosni őket hideg vízzel, beléjük fecskendezni a ghít és húsz percre meleg helyre tenni. Nem mindig volt ideje fél órát foglalatzkodni a desszerttel, így már előzőleg, amikor Andrea a curryket szolgálta fel, nekiállt előkészíteni a gömböket. Attól tartott, összeesnek, ha nem teszi be őket rögtön a sütőbe.

– Menj, nézd már meg, mi van velük – szólta már másodszor oda Andreának.

A lány odalopakodott az ajtóhoz, és azon töprengett, bekopogjon vagy csak a körmével jelezzon. De már félúton olyan zörejek szűrődtek ki a szobából, amik megkönnyítették neki a döntést. Visszatért a konyhába, és jelentette: – Megbízatas teljesítve. A desszertre már nincs szükség.

Az első bevetés után Andrea minden kétsége elpárolgott. Mellingerék nem győzték dicsérni őket a terapeutájuknál, és Esther Dubois már másnap újabb előjegyzéseket helyezett kilátásba. A nettó bevétel, a nyersanyagokra, a pezsngőre és a borra előzetesen elköltött összeg levonása után is majdnem ezernégyszáz frankot tett ki. A munka könnyű volt, nem kellett elviseljen egy főnököt sem, és Maravan nyugodt, udvarias és tartózkodó munkatárának bizonyult. A döntő momentum mégis az volt, hogy a *Love Foodot* ő találta ki. Az volt a nagy ötlet, hogy egy tamil bevándorló különös főzőművészetét összekösse a szexualitápiában rejlő lehetőségekkel. Persze megfelelő kapcsolatok révén. Hogy piacra lehessen dobni egy ilyen ötletet, előbb meg is kell szülni ugyebár.

Andrea mindig is unta a munkáját, mert nem kellett hozzá semmi kreativitás; mindig tele volt ötletekkel, de sosem volt lehetősége, kipróbálni őket. Ez most a *Love Food*dal hirtelenjében megváltozott. Az ötlet az ő gyermeke volt, és most büsz-

keséggel töltötte el. És ha még pénzt is hoz a konyhára, nem látta okát, hogy ne folytassa.

Amikor nemsokára Esther Dubois felhívta, hogy egy másik terápiás pár számára vacsorarendelést adjon le, nem habozott egy pillanattal sem. És Maravan sem emelt kifogást, csak annyit kérdezett: – Házasok ők is?

A legtöbb házaspár olyan jövedelmű rétegből került ki, ahol egyáltalán megfogalmazódhatott maga a probléma, és akik egy terápiát is megengedhettek maguknak. Maravan egyszeriben egy olyan társadalmi réteg ügyeibe nyert bepillantást, amellyel eddig sosem volt dolga. Egy Srí Lanka-i vagy dél-indiai luxushotelekben dolgozó szakácsnak, hogyan is lett volna? Olyan otthonokban, lakásokban fordult meg, ahol egyetlen szék vagy csaptelep hónapokig biztosította volna az otthon maradt rokonok ellátását.

A beavatottak áhítatával mozgott ezekben a konyhákban, és mégis úgy érezte magát, mint egy vak utazó, akit a földönkívüliek magukkal vittek az űrhajójukon.

Maravan azt hitte, hogy az itt töltött évek alatt megismerte már a helyiek kultúráját és mentalitását, de most, amikor bepillantott a kulisszák mögé, döbönt rá, milyen idegenek számára ezek az emberek, és a problémáik is. Ahogy beszéltek, ahogy éltek, ahogy öltözködtek, ami fontos volt nekik, az számára még mindig érthetetlen volt.

Jobban szerette tartani a távolságot. Rettegett tőle, hogy arra kényszerül, hogy belépjen ezeknek az embereknek az intim szférájába. Már régebben is zavarta, hogy az itteniek mintha nem törődnének azzal, hogy védjék a saját intim közegüket. Az utcán csókolóztak, a villamoson kitérítették a privát dolgukat, az iskolás lányok úgy öltözködtek, mintha kurvák lettek volna. Az újságokban, a tévében, a mozikban, a zenében mindig minden a szexről szólt.

Ő nem akarta látni, sem hallani, sem tudomásul venni mind-
ezt. Nem mintha prűd lett volna. Ahonnan ő származott, ott
a női princípiumot istenítette mindenki, mint a világ őseréjét.
Az isteneknek volt péniszük, az istennőknek mellük és vagi-
nájuk. Az istenek szülőanyjai sem voltak szűzleányok. A do-
log nem amiatt zavarta, mert furcsa viszonyban volt a szexua-
litással. Ennek igenis fontos szerepe volt a kultúrában, a vallás-
ban vagy a gyógyításban, de itt kényelmetlenül érte az egész.
És azt is sejtette, miért: mert az itteni embereknek, annak elle-
nére, hogy mindenütt jelen volt az életükben, nekik maguknak
volt kínos a saját szexualitásuk.

De az üzlet jól ment. A Mellingeréknek felszolgált vacsorát
követő negyedik héten öt este is dolgoztak, és a hatodik héten
már szinte minden estéjük foglalt volt.

Szeptember végére a tiszta bevételük tizenhétezer frank volt.
Adómentesen.